Jonge academici in de krijgsmacht

✱ ✱ In het vorige nummer van De Militaire ✱ Spectator troffen wij publikaties aan van drie jonge academici; zij zijn voor eerste oefening in werkelijke dienst ter vervulling van hun dienstplicht. Eén van deze auteurs onderwierp de legerplanning in het kader van de ruimtelijke ordening aan een beschouwing, de beide anderen beschreven hun werkzaamheid bij de Tactische Commissie van de Hogere Krijgsschool, waar zij een „computer-assisted wargame" voor didactische doeleinden trachten te ontwerpen.

Niet alleen de Koninklijke Landmacht, doch ook de beide andere krijgsmachtdelen (een vaandrigjurist van de Koninklijke Luchtmacht verwierf onlangs een belangrijke Amerikaanse studiebeurs) hebben jonge dienstplichtige ingenieurs, juristen en doctorandi in hun gelederen, die na een zeer summiere spoedopleiding als adspirantreserveofficier worden ingezet in functies waar hun kort tevoren verworven bekwaamheid tot zijn recht komt. Zowel de belanghebbenden als de krijgsmacht zijn gelukkig met deze gang van zaken, waarmee inderdaad alle partijen zijn gediend. Het ware te wensen, dat de kwaliteiten van nog veel meer jonge dienstplichtige wetenschapsmensen op deze wijze konden worden benut.

Verschijnselen als bv. de ingenieur-kanonnier en de chemicus-messbediende zullen niettemin ook in de toekomst nog wel moeten voorkomen. Een lichting dienstplichtigen herbergt thans nu eenmaal een veel groter aantal jonge intellectuelen dan vroeger het geval was. Het percentage jongelui dat voortgezet, en zelfs hoger, onderwijs geniet is sterk toegenomen en het is logisch dat juist het fysiek en geestelijk beste deel van de jeugd voldoet aan de selectieve test die de keuring voor de dienstplicht in feite is. Niet alle medisch goedgekeurde dienstplichtige intellectuelen zijn echter geschikt voor opleiding tot reserveofficier.

Hoewel er democratische motieven zijn aan te voeren voor het doen dienen van universitair geschoolden als dienstplichtig soldaat en dit — zeker als de betrokkenen dat wensen — mogelijk moet blijven, zou het toch aanbeveling verdienen te streven naar uitbreiding van de categorie die bij de Koninklijke Landmacht wordt aangeduid als die van de „bemanningslijstvaandrigs". Het is tot deze categorie dat het in de aanhef dezes vermelde drietal behoort. De categorie is voor de krijgsmacht zeer nuttig en is dat ook voor de leden ervan, die de eerste praktische ervaringen in hun vakgebied opdoen en tegelijkertijd hun dienstplicht vervullen. De betrekkelijk korte tijd (16 maanden) dat het bemanningslijstpersoneel een toegewezen taak verricht, wordt wel eens een bezwaar geacht.

Doch deze betrekkelijke discontinuïteit, die overigens ook wel bij functievervullingen door militair beroepspersoneel moet worden geaccepteerd, zou op de koop toe moeten worden genomen. En dan nóg is er sprake van een verstandige, en zelfs van een voordelige „koop".

